Αγαπητέ μας Γιάννη,

Είναι δύσκολο να βρεθούν λίγα λόγια για να ξεπροβοδίσουμε ανθρώπους σαν εσένα που ολοένα και περισσότερο λιγοστεύουν.
Που φεύγουν μακριά από την οικογένεια τους, τους φίλους τους, τους συμφοιτητές τους, τους συνεργάτες στο Πανεπιστήμιο, τους συναδέλφους στην Ελληνική Γεωλογική Εταιρία, τους φοιτητές, όλους μας.

Σε **συνάντησα**, σε **συναντήσαμε** για πρώτη φορά το 1974, πρωτοετή φοιτητή στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, αμέσως μετά την μεταπολίτευση, γεμάτος ζωή, όρεξη για σπουδές, να αγωνίζεσαι για ίσες ευκαιρίες στην μόρφωση και στη δουλειά, για ισότητα, για μια κοινωνία πιο δίκαιη, για μια Ελλάδα καλύτερη. Χρόνια που παραμένουν ανεξίτηλα στην μνήμη μας και σφυρηλάτησαν μια άλλη σχέση, βαθύτερη αυτής του συμφοιτητή, σχέση φιλίας, ουσιαστικής συναδέλφωσης, συνταύτισης και συμπόρευσης.

Συναντηθήκαμε ξανά πάλι το 1983 στο Πανεπιστήμιο, να αρχίζεις μια μακριά, δύσκολη, κοπιαστική αλλά και όμορφη πορεία σαν πανεπιστημιακός δάσκαλος, καταφέρνοντας κάτι μοναδικό, κάτι που αποτελεί σχεδόν εξαίρεση σήμερα. Να πορεύεσαι για τρεις σχεδόν δεκαετίες μπροστά με οδηγό τις αξίες σου και τις αρχές σου, τα ιδανικά σου, τα οράματά σου, παλεύοντας με την γνώση και το ήθος που διέθετες. Να διδάσκεις προπαντός εντιμότητα και ανθρωπιά.

Συναντηθήκαμε πρόσφατα και θαυμάσαμε όλοι την αξιοπρέπεια και την καρτερικότητα που αντιμετώπισες την άδικη επιλογή της μοίρας. Ώρες – ώρες, όλο αυτό το διάστημα αναρωτιόμασταν πώς ο κάθε ένας από εμάς θα αντιμετώπιζε κάτι ανάλογο. Και εκεί διαπιστώσαμε την τεράστια διαφορά, τη δική μας αδυναμία σε αντίθεση με τις αστείρευτες δυνάμεις που διέθετες μπροστά σε μια άνιση μάχη και ένα ανηφορικό δρόμο.

Τα λόγια δυσεύρετα, οι λέξεις λίγες, ο πόνος περισσεύει...
Που δεν μπορεί όμως να μείνει βουβός μπροστά στο τραγικό άγγελμα. Μπροστά στην πραγματικότητα, μπροστά στην απώλεια σου.

Λέξεις λίγες, σκόρπιες... άστοχες, που δεν μπορούν να αποδώσουν τον χαρακτήρα, το ήθος, την προσωπικότητά σου...
Ήσουν το μέτρο... όχι το μέτριο.
Το μέτρο για όλους μας.
Το μέτρο για την επιστημονική κατάρτιση και πληρότητα.
Το μέτρο για την εργατικότητα και την αποτελεσματικότητα.
Το μέτρο για την νηφαλιότητα και την αγωνιστικότητα.
Το μέτρο για την τιμιότητα και την σεμνότητα.
Το μέτρο για την καλοσύνη και την αγάπη.

Αγάπη για όλους μας. Τους συναδέλφους, τους φίλους, τους συγγενείς και προπαντός, τους δικούς σου ανθρώπους.

Σκέψεις λίγες, σκόρπιες... που προσπαθούν μάταια να γεμίσουν το κενό που αφήνουν πάντα οι αξιόλογοι άνθρωποι.

Αξιόλογοι με την ορθή, την ακριβή έννοια της λέξης.
Που δεν έχει χαθεί μέσα στην τρέχουσα πραγματικότητα, την αυταπάτη των καιρών, τον παραλογισμό, που δεν έχει παραμορφωθεί μέσα από τα εφήμερα είδωλα.
Άνθρωποι που δεν κομπάζουν για όσα δίνουν. Που δεν φωνάζουν για να ακουστούν, που δεν έχουν ως αυτοσκοπό την επιβολή και την προβολή. Που το ήθος και η προσφορά τους είναι για εμάς μια ιερή παρακαταθήκη.

Άνθρωποι που αφήνουν ένα κενό δυσαναπλήρωτο, που το συνειδητοποιούμε όλοι, πολύ αργά. Στην επιστημονική κοινότητα, στην Ελληνική Γεωλογική Εταιρία, στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας. Μα πιο πολύ στο σπίτι, στους συγγενείς, στους φίλους, στους φοιτητές.
Στους φοιτητές, που για αυτούς είσαι, ένα λαμπρό αστέρι.
Ένα αστέρι που φωτίζει τη μοναξιά, που δίνει κουράγιο σε όλους μας.

Σε θυμόμαστε την τελευταία φορά στην ύπαιθρο, στη Δυτική Πελοπόννησο, στην περιοχή που ανδρώθηκες επιστημονικά, που τόσο σου άρεσε, που τόσο αγάπησες, να απολαμβάνεις τις αποχρώσεις του μπλε των γραμμών του ορίζοντα ανοιχτά στο Ιόνιο.

Καλό σου ταξίδι Γιάννη, σε ήρεμα νερά.
Θα έχεις πάντα τη σκέψη μας. Θα είσαι πάντα μαζί μας.

Ε.Λ.